

Arrest

nr. 150 008 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd op 20 januari 2015 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HASOYAN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot, in eigen naam en als vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 augustus 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 oktober 2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij arrest nr. X eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 november 2011 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 8 augustus 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk, omdat er geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd.

Op 28 november 2011 dienden verzoekster en haar echtgenoot een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 4 januari 2012 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag ontvankelijk.

Op 13 februari 2014 verklaarde de gemachtigde die aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond en nam hij de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen diende verzoekster een beroep in bij de Raad, samen met haar echtgenoot.

Op 16 maart 2014 dienden verzoekster en haar echtgenoot als gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 3 september 2014 verwierp de Raad bij arrest nr. X het beroep ingesteld door verzoekster en haar echtgenoot tegen de voormelde beslissingen van 13 februari 2014.

Op 15 september 2014 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 7 november 2014 dienden verzoekster en haar echtgenoot een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 december 2014 stelde de arts-adviseur zijn medisch advies op.

Op 18 december 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 november 2014 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 18 december 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), enkel ten aanzien van verzoekster.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De mevrouw M., S. (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.02.2014, betekend op 17.03.2014.”

Op 18 december 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), enkel ten aanzien van verzoekster. Tegen deze beslissing stelde verzoekster beroep in bij de Raad, gekend onder rolnummer X.

Op 29 juli 2015 verwierp de Raad bij arrest nr. X het beroep ingesteld door verzoekster en haar echtgenoot tegen de beslissing van de gemachtigde van 15 september 2014 waarbij de aanvraag van 16 maart 2014 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 29 juli 2015 verwierp de Raad bij arrest nr. X eveneens het beroep ingesteld door verzoekster en haar echtgenoot tegen de beslissing van de gemachtigde van 18 december 2014 waarbij de aanvraag van 7 november 2014 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissingen bevatten geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissingen niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 18.12.2014 werd vroegtijdig genomen nu verzoekster een beroep bij de RVV heeft ingesteld tegen de beslissing dd 18.12.2014 waarbij de aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard.

Tevens werd er een beroep aangetekend tegen het inreisverbod dd 18.12.2014.

Omtrent deze aanvragen is er nog geen uitspraak. In afwachting van deze beslissing is verzoekster wel degelijk gerechtigd om op het grondgebied te verblijven.

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt er niet verwezen naar deze aanvraag hetgeen een schending inhoud van de motiveringsplicht. Verzoekster verblijft reeds meerdere jaren in België.

Tevens is er nog een procedure lopende bij de RVV rolnummer X omtrent de aanvraag tot regularisatie 9 bis van verzoekster.

Verzoekster heeft wel degelijk beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd 13.02.2014.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij terug dient te keren naar haar land van herkomst op het ogenblik dat er nog diverse procedures lopende zijn. In afwachting van deze procedures kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij het land dient te verlaten. Verzoekster vormt samen met haar echtgenoot en kinderen een feitelijk gezin en verzoekster heeft overeenkomstig de beginselen van het EVRM recht om samen haar gezin de beslissing omtrent de aanvraag 9 bis af te wachten.

Indien immers de aanvraag 9ter ontvankelijk verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten dd 18.12.2014 niet wordt vernietigd dan heeft verzoekster geen recht meer om op het grondgebied te verblijven.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

Het is immers niet rechtvaardig een iemand terug te sturen naar het land dat zij verlaten heeft, zolang niet definitief bewezen is dat alle procedures beëindigd werden.

Dit alles te meer gezien verzoekster uit haar land van herkomst is vertrokken omwille van de problemen die zij daar ondervond.

In de korte motivering van de beslissing dd 18.12.2014 wordt er niet verwezen naar aanvragen van verzoekster op basis van artikel 9 ter en de beroepsprocedure. Dit is dan ook een schending van de motiveringsplicht. Tevens wordt er nergens verwezen naar de nog lopende aanvraag 9 bis.

Verzoekster kon misschien weten dat haar verblijf illegaal was doch zij trachtte dit te regulariseren en heeft steeds het nodige gedaan om een aanvraag 9 ter in te dienen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook ten rechte genomen.

Verzoeker mag er nog steeds van uitgaan dat haar aanvraag 9 ter eventueel gegrond kan verklaard worden zodat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd genomen

Er werd in de beslissing dd 18.12.2014 (bijlage13) geen argumentatie of motivatie ontwikkeld over deze aanvragen.

De Belgische overheid heeft verzoekster steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet simpelweg kan beweerd worden dat verzoekster wist of moest weten dat zij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten.

Tevens is het zo dat de banden die verzoekster heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken. Terugkeren naar haar land van herkomst zou een groot risico inhouden voor verzoekster.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft die eraan ten grondslag liggen en acht daarom artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurdde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, namelijk dat zij niet in bezit is van een geldig visum. Verder stelt de bestreden beslissing dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen werd verminderd op grond van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2014, betekend op 17 maart 2014. De bestreden beslissing geeft dan ook duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster meent verder dat de beslissing niet voldoende gemotiveerd is, en lijkt hiermee de schending aan te voeren van artikel 3 van voormelde wet van 29 juli 1991. Verzoekster wijst erop dat zij tegen verschillende beslissingen van de gemachtigde beroep heeft ingesteld bij de Raad, en dat deze beroepen nog steeds hangende zijn. Zo wijst zij op het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van 18 december 2014 waarbij haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en op het beroep ingesteld tegen het inreisverbod van diezelfde datum. Verder stipt verzoekster aan dat er onder het rolnummer 162 541 nog een beroep hangende is bij de Raad inzake haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en dat zij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2014 beroep heeft aangetekend. Verzoekster meent in afwachting van een uitspraak in deze beroepen gerechtigd te zijn om op het grondgebied te verblijven, zodat de gemachtigde het thans bestreden bevel

om het grondgebied te verlaten niet kon nemen zonder de uitspraak in deze beroepen af te wachten. Doordat in de motivering van het thans bestreden bevel niet verwezen wordt naar deze nog lopende procedures, acht verzoekster de motiveringsplicht geschonden.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De Raad wijst op wat *supra* werd gesteld bij de bespreking van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991, en herhaalt dat in de bestreden beslissing duidelijk en met verwijzing naar de rechtsgrond wordt vermeld dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en dat de termijn hiervoor tot nul dagen werd beperkt omdat zij een eerder bevel niet opvolgde. Deze motieven worden door verzoekster ook niet betwist. Waar verzoekster schijnt te menen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk diende te motiveren omtrent de omstandigheid dat verschillende beroepen werden ingediend bij de Raad die nog hangende zijn, wijst de Raad erop dat noch artikel 7 van de Vreemdelingenwet, noch enige andere bepaling een dergelijke motiveringsplicht oplegt. Dit is des te meer zo nu deze omstandigheid de motieven van de bestreden beslissing, namelijk dat verzoekster zonder de vereiste documenten in het Rijk verblijft, geheel onverlet laat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt.

Met betrekking tot het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 februari 2014 merkt de Raad op dat dit beroep door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 128 629 van 3 september 2014 en dus niet meer hangende was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, zodat verzoeksters betoog wat dit bevel betreft feitelijke grondslag mist.

Met betrekking tot de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van 18 december 2014 waarbij verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en tegen het inreisverbod van diezelfde datum, merkt de Raad op dat deze beroepen door verzoekster werden ingesteld op 2 februari 2015, hetzij nadat de thans bestreden beslissing werd genomen. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten met deze beroepen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

Bovendien merkt de Raad op, in zoverre verzoekster de mening is toegedaan dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd genomen gelet op het feit dat zij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dat noch het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, noch het feit dat er een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen in toepassing van dit artikel, de overheid verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626,).

Het gegeven dat verzoekster een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die onontvankelijk werd verklaard en waartegen zij beroep heeft ingesteld bij de Raad zodat deze beslissing nog niet definitief is, kan aldus geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, een eventuele vernietiging van de

beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf ontstaat. Het heeft enkel tot gevolg dat de gemachtigde over de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen opnieuw een beslissing dient te nemen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster over een verblijfsrecht beschikte op het ogenblik dat zij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende. Verzoekster toont dit evenmin aan. De rechtstoestand van verzoekster, met name haar illegaal verblijf in België, wordt aldus niet gewijzigd door een eventuele vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In dezelfde zin wijst de Raad erop dat ook het feit dat beroepen hangende zijn bij de Raad tegen enerzijds een beslissing van de gemachtigde waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, en anderzijds tegen een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, niet kan leiden tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel. Deze beroepen hebben evenmin een schorsende werking, en de illegale verblijfstoestand van verzoekster wordt evenmin gewijzigd door een eventuele nietigverklaring van deze beslissingen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dan ook geen recht worden afgeleid voor verzoekster om op het grondgebied te verblijven in afwachting van de behandeling van het beroep ingediend tegen de beslissing tot onontvankelijkheid op grond van dit artikel.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de beroepen ingesteld door verzoekster en haar echtgenoot tegen de beslissingen tot onontvankelijkheid op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet op 29 juli 2015 door de Raad werden verworpen, respectievelijk bij arrest nr. X en nr. X.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet onjuist of niet voldoende heeft gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoekster wijst verder geen andere artikelen aan van de voormelde wet van 29 juli 1991 die door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoekster kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten om een feitelijk gezin te vormen met haar echtgenoot

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats meer om te verblijven in Servië.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien zij daar iedereen heeft achtergelaten.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoekster vormt een feitelijk gezin met haar echtgenoot en kinderen die hier naar school gaan.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

Met betrekking tot artikel 5 van het EVRM is verzoekster van mening dat bij haar terugkeer haar veiligheid en vrijheid niet gewaarborgd zullen zijn, en dat ze geen inkomen heeft noch een plaats om te verblijven in Servië en niet in staat zal zijn om te zorgen voor levensnoodzakelijke zaken.

De Raad merkt op dat verzoekster met deze louter algemene en summier beweringen niet duidelijk maakt op welke manier artikel 5 van het EVRM, dat overigens betrekking heeft op arrestatie en detentie, zou worden geschonden. Elementen als het niet hebben van inkomen, van een verblijfplaats of van middelen om in het levensonderhoud te voorzien zijn irrelevant in het kader van artikel 5 van het EVRM. Wat betreft de veiligheid en vrijheid, is het niet duidelijk of verzoekster daarmee een risico op onwettige detentie bedoelt, in elk geval draagt zij geenszins concrete elementen aan of een begin van bewijs, waarmee een schending aannemelijk zou kunnen worden gemaakt.

Een schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet vastgesteld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het EHRM.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wordt niet betwist en kan dus worden aangenomen dat verzoekster met haar echtgenoot en kinderen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot verzoeksters privéleven wijst de Raad erop dat het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het ook weer aan verzoekster om dit privéleven aannemelijk te maken. Gezien verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds enkele jaren in België verbleef, gezien zich in het administratief dossier een groot aantal getuigenissen van vrienden en kennissen bevinden, en gezien dit privéleven door verweerder niet wordt betwist, kan het bestaan van een privéleven worden aangenomen.

De Raad wijst erop dat wanneer het een situatie van eerste toelating betreft, wat hier het geval is aangezien verzoekster strikt genomen geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen ondanks het feit dat zij wel gedurende geruime tijd tijdens haar verblijf in het Rijk over een attest van immatriculatie beschikte, volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratie-

controle of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het privé- en gezinsleven zich hebben ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van dit privé- en gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst erop dat verzoekster geenszins het bestaan van hinderpalen voor een privé- en gezinsleven in het land van herkomst aannemelijk maakt.

Met betrekking tot haar gezinsleven stelt verzoekster dat zij *quasi* onmogelijk een familieleven kan leiden in haar land van herkomst, “aangezien zij daar iedereen heeft achtergelaten”. Verzoekster licht deze bewering geenszins toe, en staat dit ook op geen enkele wijze. De Raad ziet echter niet in waarom uit verzoeksters bewering dat zij in haar land van herkomst “iedereen heeft achtergelaten” zou volgen dat zij daar *quasi* onmogelijk een familieleven zou kunnen leiden. Vooreerst merkt de Raad op dat ook de echtgenoot en kinderen van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten kregen op 13 februari 2014 dat definitief is geworden in het rechtsverkeer sedert het arrest van de Raad van 3 september 2014. Bijgevolg is het hele gezin onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten, ondanks het feit dat op datum van de thans bestreden beslissing enkel aan de moeder een nieuw bevel werd afgegeven. Uit het asielrelaas dat zich in het dossier bevindt, blijkt bovendien dat verzoekster familiale banden heeft in het herkomstland, namelijk haar vader, drie broers en een zus. Verzoekster maakt met haar summiere en ongestaafde bewering dan ook niet aannemelijk dat het voor haar moeilijk of *quasi* onmogelijk zou zijn haar echtgenoot en kinderen mee te nemen naar haar land van herkomst en haar familieleven daar te hervatten.

Met betrekking tot haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM merkt verzoekster op dat zij zich hier geïntegreerd heeft en een band met België heeft opgebouwd. Het verbreken van deze band zou volgens verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken, terwijl terugkeren naar haar land van herkomst een groot risico zou inhouden.

Evenwel herhaalt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is en dat, nu het thans een situatie van eerste toelating betreft aangezien aan verzoekster geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, volgens het EHRM dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38), en dit aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Daarbij bestaat het belang van de staat erin respect af te dwingen voor de Vreemdelingenwet, hetgeen een element is van immigratiecontrole of een overweging inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt dat zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). In dat opzicht dient te worden opgemerkt dat verzoekster ook met betrekking tot haar privéleven geenszins aannemelijk maakt waarom zij in haar land van herkomst geen privéleven zou kunnen ontwikkelen of hernemen. Zij gaat hier in haar middel op geen enkele manier op in. Verzoekster heeft ongeveer vier jaar in België doorgebracht, in precair verblijf, en beweert hier in die tijd een privéleven te hebben ontwikkeld. Deze vier jaar in precair verblijf wegen echter niet op tegen de veel langere periode die verzoekster in haar land van herkomst heeft doorgebracht. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat het bestaan van dit privéleven in België *in casu* dermate zwaarwegend is dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van het privéleven van verzoekster.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 In een derde “middel” voert verzoekster “humanitaire gronden” aan.

Zij licht dit toe als volgt:

“4.4 Humanitaire gronden

Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland.

Verzoekster doet de nodige inspanningen om zich te integreren.

Indien het beroep tot hervorming van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken nu zij gescheiden zal worden met haar echtgenoot.

Dienvolgens vraagt verzoekster er om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot haarzelf op humanitaire gronden te hervormen.”

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder “middel” te worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Verzoekster voert “humanitaire gronden” aan en stelt dat indien het beroep tot hervorming van de bestreden beslissing niet gegrond wordt verklaard, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Zij vraagt dat de bestreden beslissing zou worden hervormd.

Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Het behoort dan ook niet tot de bevoegdheid van de Raad om de bestreden beslissing te hervormen of een hervormingsberoep gegrond te verklaren.

Verzoekster laat bovendien na te preciseren welk beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden en op welke wijze. Het is niet aan de Raad om uit de uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als een ontvankelijk middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

Het derde middel is dan ook onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES